

Η ικανότητα να συγχωρείς...

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

image not found or type unknown

«Το

πίπτειν

ανθρώπινον, το εμμένειν εωσφορικόν, το μετανοείν θείον.» (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος). Η ικανότητα να συγχωρείς είναι προσόν του δυνατού. Οι αδύναμοι ποτέ δεν συγχωρούν», είχε αναφέρει κάποτε ο Μαχάτμα Γκάντι.

«Συγγνώμη»... μια λέξη με τόσα συναισθήματα! Η συγχώρεση λειτουργεί θεραπευτικά... προσφέρει απελευθέρωση από τα δυσάρεστα συναισθήματα, ψυχική ηρεμία, ψυχολογική κάθαρση, ηθική ικανοποίηση, πνευματική ανάβαση στην κλίμακα των αρετών. Μας αποδεσμεύει από λάθη του παρελθόντος ώστε να βιώσουμε την λύτρωση. Τα λάθη είναι ανθρώπινα... Αιτούμαι κι εγώ την συγχώρεσή σας καλοί μου φίλοι και ο Θεός να μας δίνει δύναμη στον αγώνα της Μ. Σαρακοστής.

♪♪ «Τάσος Λειβαδίτης - Συγχώρα με, Αγάπη μου, που Ζούσα Πριν σε Γνωρίσω». Το ποίημα αποδίδει ο ηθοποιός Πλάτων Τσιπίδης σε μουσική Ευανθία Ρεμπούτσικα. Μακάριοι όσοι πονώντας κλέβουν από τη νυχτιά του έρωτα το Αλφαβητάρι.

Ανασκάπτοντας το παρελθόν

Στην αρχή της ποιητικής του παραγωγής, κάπου στο 1952, όταν εκδίδει το «Αυτό

το αστέρι είναι για όλους μας». Για το συγκεκριμένο έργο, του απονεμήθηκε το πρώτο βραβείο Ποίησης στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας στη Βαρσοβία, το 1955. Στις 10 Φεβρουαρίου του ίδιου έτους, βρίσκεται κατηγορούμενος για το περιεχόμενο του ποιήματος. Ωστόσο, αθώνεται. Η αντίθεση που γίνεται ευδιάκριτη στην ποίηση του Λειβαδίτη, βλέπουμε να κάνει την εμφάνισή της και στην ζωή του. Βραβείο και εδώλιο του κατηγορημένου συνιστούν τις γκρίζες αποχρώσεις του ποιήματος.

Η εγκατάλειψη της Νομικής για την ένταξη του στην Αντίσταση, το 1940, καθώς και η εξορία του στα έτη 1948-1952 στο Μούδρο, τον Άη Στράτη και την Μακρόνησο για τις πολιτικές του ιδέες, έθεσαν τις βάσεις των πρώτων ποιητικών συλλογών, Μάχη στην άκρη της νύχτας, Αυτό το αστέρι είναι για όλους μας, Φυσάει στα σταυροδρόμια του κόσμου.

Στο ποιητικό έργο, Αυτό το αστέρι είναι για όλους μας, βλέπουμε τον, έντονα, βιωματικό χαρακτήρα που αναφλέγεται και ξεπηδά σε κάθε στίχο. Στην αρχή, οι φαντάροι που θα γέμιζαν τα τρένα, ο αγέρας του πολέμου, η δυστυχία του

νάμεσα η γυναίκα του ποιητή, είδα στα μάτια του.

Συγχώρα με, αγάπη μου, που

ζούσα πριν να σε γνωρίσω

Ήξερες να δίνεσαι αγάπη μου...

Δινόσουν ολάκερη και δεν κράταγες για τον εαυτό σου παρά μόνο την έγνοια αν ολάκερη έχεις δοθεί...

Όλα μπορούσαν να γίνουνε στον κόσμο αγάπη μου τότε που μου χαμογελούσες...

Γιατί πριν μπεις ακόμα στη ζωή μου

είχες πολύ ζήσει μέσα στα όνειρα μου αγαπημένη μου...

Μα και τι να πει κανείς...

Όταν ο κόσμος είναι τόσο φωτεινός και τα μάτια σου τόσο μεγάλα..

Στην πιο μικρή στιγμή μαζί σου έζησα όλη τη ζωή...

Θα ξαναβρεθούμε μια μέρα και τότε όλα τα βράδια κι όλα τα τραγούδια θάναι δικά μας...

Θά' θελα να φωνάξω τ' όνομά σου, αγάπη, μ' όλη μου τη δύναμη...

Να το φωνάξω τόσο δυνατά που να μην ξανακοιμηθεί κανένα όνειρο στον κόσμο, καμιά ελπίδα να μη πεθάνει...

Θε μου πόσο ήταν όμορφη σαν ένα φωτισμένο δέντρο
μια παλιά νύχτα των Χριστουγέννων

Συχώρα με, αγάπη μου, που ζούσα πριν να σε γνωρίσω...

Μισώ τα μάτια μου, που πια δεν καθρεφτίζουν το χαμόγελό σου..

Θα σ' ακούω σαν τον τυφλό που κλαίει,
ακούγοντας μακριά τη βουή μιας μεγάλης γιορτής

σ' αναζητάω σαν τον τυφλό, που ψάχνει να βρει το πόμολο της πόρτας
σ' ένα σπίτι που' πιάσε φωτιά,
α, για να γεννηθείς εσύ κι εγώ για να σε συναντήσω
γι αυτό έγινε ο κόσμος...

Κι εσύ, αγαπημένη, όταν με διώχνεις,
κλείνεις έξω απ' την πόρτα σου έναν ολάκερο πικραμένο κόσμο..

Κι όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον, είμαστε κιόλας νεκροί...

Αν βρουν έναν άνθρωπο νεκρό έξω απ' την πόρτα σου,
εσύ θα ξέρεις, πως πέθανε σφαγμένος
απ' τα μαχαίρια του φιλιού, που ονειρευότανε για σένα...

Ποδοπάτησε με, να έχω τουλάχιστον την ευτυχία να μ'αγγίζεις...

Από την ποιητική συλλογή «Αυτό το αστέρι είναι για όλους μας» 1952.

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr